

Malgrat tot, naufragarem, no patiu...

Aquests darrers mesos a Pau Riba li han organitzat un homenatge molt 'senyorial' per festejar l'aniversari del seu primer disc gran, 'Dioptria', i també ha sortit una pel·lícula, 'Deixeu-me en Pau', sobre la seva persona, i aprofitant tot això s'han publicat opinions valorant-lo o desvalorant-lo, però ell, mentrestant, què fa, què ha estat fent?

Aquests darrers mesos a Pau Riba li han organitzat un homenatge molt 'senyorial' per festejar l'aniversari del seu primer disc gran, 'Dioptria', i també ha sortit una pel·lícula, 'Deixeu-me en Pau', sobre la seva persona, i aprofitant tot això s'han publicat opinions valorant-lo o desvalorant-lo, però ell, mentrestant, què fa, què ha estat fent? Sortint de l'Auditori de Barcelona, després del costós homenatge que li van dedicar, jo comentava que, si no en sabessis res, veient la tristesa del que acabàvem de presenciar et podries pensar que estaven celebrant l'obra d'un mort que no s'acaba de saber si ha pujat a la glòria o ha caigut a l'oblit, i el pau-ribòleg valencià Ausiàs Gomis em va dir: 'Però si justament ara en Pau està en una boníssima època, està pletòric!' I sí: aquest estiu l'he vist cantar acompanyat de tres grups ben diferents, i tots tres bons: la Banda de Lladres, al PopArb (Arbúcies), els Mu, en l'homenatge a Francesc Pujols (a Granollers), i els Mil Simones a les festes de Gràcia (de Barcelona). A més d'aquests, a voltes actua amb els originals i imperdibles Mortimers, com en el 'Jisàs', xou de nades tradicionals situades en un context de ciència ficció. A Arbúcies, amb la Banda de Lladres, jove grup (bateria, teclats i guitarres elèctriques molt ben parits) que em va alegrar la nit, Pau Riba cantà alguna de les seves cançons primerenques d'abans de 'Dioptria', i moltes de les d'aquest disc, i algunes altres de 'Electròccid Àccid Alquimístic Xoc', i de les de Formentera i el gripau, i dels 'Licors'... En fi, va fer un repàs del seu repertori clàssic i va demostrar que les cançons velles encara sonen noves i que té una obra de cal déu, ampla, llarga, profunda, bella i bonica. A Granollers, molt ben acompanyat pels Mu (baix i guitarra elèctrics i bateria, més una trompeta per a l'ocasió) va fer un rap d'una prosa de Francesc Pujols que va ser genial per la lletra, per la música i per la interpretació: la dicció, l'entonació, la potència de la veu, la modulació, la intenció inconfusible que sap posar Riba en les seves paraules, encara que siguin de Pujols. A Gràcia vam sentir els arranjaments dels Mil Simones (xilofonet, regadora de zenc, dues mitges bateries, guitarres extra-fòniques, casionets i cassonets, i etcètera i etcètera), superlativament imaginatius i alhora molt ben trobats i eficaços i plens de referències als arranjaments dels primers discos de Pau Riba, i podríem dir que tan originals com aquests. Perquè aquí en Pau també en va cantar unes quantes de les velles, com ara la magnífica (lletra i música) 'La mort de la besàvia'. L'entusiasme i la inventiva dels Mil Simones, tal com l'entusiasme i la claredat de la Banda de Lladres, a l'hora de col·laborar amb Pau Riba, i la manera com el públic s'ho escolta... això sí que és un sincer, autèntic, senyor homenatge a aquest mestre de l'art d'inventar que és l'autor de 'Flor tancada' i de 'Assassinat', cançonasses d'un seu disc potser menys famós però no menys interessant: el 'Disc dur'. Perquè Pau Riba té moltes fames rares (pallaso provocador terrorista passota destraler...) però per damunt de tot és un fabricant de cançons com n'hi ha ben pocs. Em direu que unes són millors i unes altres no tant. Però si un artista val per les coses bones que ha fet, aleshores Pau Riba és un artista de primeríssima fila pel seu ús sense fronteres de la llengua catalana, pel coneixement profund de la sintaxi de l'ànima, per la precisió de la seva gramàtica de les emocions, per l'astúcia etimològica, per la manera única de revifar la cançó i la poesia populars amb el seu preciós accent barceloní i amb el curiós i ric vocabulari de la seva fantasia. Que no és, emperò, tan fantasiosa: gairebé sempre parla de realitats. A més de tot això, aquest 2006 Pau Riba ha tret un llibre de poemes nous, 'Màximes maximalistes', amb imatges espectaculars de Francesc Vidal, a Arola Editors, i un de prosa, publicat per Matriu Matràs i que em permeto de recomanar vivament: 'Nosaltres els terroristes': és un discurs polític semblant al de Chomsky però més curt, més clar, més ben argumentat i més revolucionador. Com deia al segon volum de 'Dioptria': 'pugeu a la barca, que naufragarem!'

Una notícia de VilaWeb.com
Edició GENERAL
<http://www.vilaweb.cat>
[Enllaç permanent](#)